

Κι όταν ήρθε ή νύχτα
 μέ τά ένστιχτα καί τά έντομα
 δέ συρθήκαμε μακριά της
 αλλά τήν αφήσαμε νά πέσει πηχτή
 καί μαύρη άπ' ένοχή
 σάν νά μήν είχανε ύφάνει οί δυό οικογένειες πού μās γέννησαν
 σάν νά τήν κρατούσαν οί ίδιοι
 τόσο ψηλά όσο νά βλέπουν
 τό μαύρο μας άγκάλιασμα.

Μετάφραση: Κατερίνα Άγγελάκη-Ρούκ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ 4 ΑΔΕΛΦΩΝ

Άγόρια, όλοι μας άγόρια
 καί πόσο άμείλικτα ποζάραμε
 σ' αυτόν τό σκουπιδότοπο
 μέ τό περήφανο σκυλί μας.
 Τό 'να μου χέρι άκουμπά τόν άδερφό μου
 πού δέν επρόκειτο νά χαμογελάσει ζανά,
 τ' άλλο γύρω άπ' τό λαιμό του μεγαλύτερου
 πού τ' άνοιχτό του χέρι δείχνει χειροϋργο,
 ένα παιδί πού άνθίζει κομμένο.
 Ο τρίτος τό μοναχικό πουλί, πολύ μακριά
 άνέγγιχτος καί στή φωτογραφία.

Πόσο προσπάθησαν εκείνα τά μάτια
 ν' άποφύγουν τή μηχανή.
 Άλλάξαμε άπό τότε τόσο λίγο
 πού σκέφτομαι ότι εκείνες οί φωτογραφίες
 ήταν μιά φευγαλέα στιγμή τής μοίρας,
 τά λάθη καί τά κέρδη μας,
 οί φάτσες μας μιά ξαναμμένη παράταξη
 δέ γίνεται νά κρυφτούν.

Κι εγώ σκοτεινός διάβολος
 έβλεπα γραμμή εύθεία τόν πατέρα μου
 ώσπου τό φλάς του ζάλισε τούς 4
 στημένους στό σαλόνι
 καί χτύπησε πάνω άπ' τά κουρεμένα κεφάλια μας,
 τό παράθυρο πίσω άσπροντυμένο
 μέ τό σκληρό χιόνι του Νέου Χαμσάιρ
 πού κράταγε τούς άνέμους έξω
 άπ' τίς ρωγμές τών τοίχων τών ισχνών
 καί τών ψυχών.

Μετάφραση: Τάσος Δενέγρης